

Հովհաննես Թումանյան

Հաշտություն

Կովկասի անպաժ երկինքը պարզվեց
Հեռու հարավում, շողակի նման,
Հսկա Մասիսի գագաթը փայլեց
Վիթխարի Կազբեկ սարի հանդիման.

«Ողջո՛ւյն բարեկամ», Մասիսն որոտաց՝
Թունդ կայծակների ձայնով ահաբեր.
Եվ մեծ Կովկասի լեռները հանկարծ
Խուլ դղրդացին. «Ողջո՛ւյն քեզ, ընկեր:

Մենք հին փառքերով ու նոր ցավերով

Ազգականներ ենք, իրար խորթացած,
Մտաբերո՞ւմ ես, որքան ենք սիրով
Միասին կանգնել փոթորկի դիմաց...

Բայց ի՛նչ փոխվել ես մի քանի դարում,
Էլ չես շողշողում անպերից վերև.

Ինչո՞ւ ես այդպես թխալոտ երևում,
Դու էլ իմ ցավիցն ունես ակներև»:

Կովկասի երկինքն ամպեց վերստին,
Ճայթեցին անթիվ կայծակներ ահեղ,
Այն սեզ լեռները համբուրվում էին,

Եվ ուրախության արցունքն էր հեղեղ:

1892